

Høvedet, men jeg troer dog, at omtrent saaledes maae vi forstaae, hvad Ministeren har sagt i denne Sal, og det er ogsaa vist, at vi ikke have seet forelagt for os noget Compensidium, autoriseret af Regjeringen, der i Korthed indeholdt de Bestemmelser, som for Dieblikket styre vort Udskrivningsvæsen; en Meddelelse af den Art savne vi endnu, og først, naar jeg seer den, vil jeg troe, at den ærede Minister og hans Underordnede ere istand til at levere den, men saalænge jeg ikke har seet den, holder jeg mig overbevist om, at de ikke kunne gjøre det. I Modsatning til disse Banskelligheder forlange vi imidlertid kun en ganske simpel Ting, nemlig at blive staaende, hvor vi staae, ikke at flyttes derfra, og see Tiden an. Den ærede Minister siger, at Regjeringen Intet vil gjøre i dette Dieblikk; jeg siger: det mærker jeg, det hører jeg, og det beklager jeg, men jeg har Tid til at vente, og, dersom vi ikke allerede mange Gange havde ventet, at Regjeringen selv kom til en bedre Bevidsthed om en brugbar og nyttig Foranstaltning, eller at en anden Regjering kom i dens Sted, som kom til en saadan Erkjendelse, saa skulde jeg mistvivle, men det har jeg allerede seet flere Gange, og det haaber jeg ogsaa at komme til at see nu. Jeg er sikker paa, at, naar vi lade være at votere den forelagte Lov, eller rettere sagt, naar vi følge Udvalgets Fleertal, saa vil den ærede Minister selv og alle hans Undergivne begynde at betragte denne Sag noget anderledes, end naar vi votere Loven, som den er kommen til os. Den ærede Minister har gjort Indvending imod, hvad der fra Udvalgets Side er henkastet som en Anhydning; men, naar vi skulde bringe den Sag her til Forhandling, var det meget vanskeligt at gjøre det paa anden Maade; vi have maattet gjøre det saaledes, blot for ligeoverfor Thinget at vise, at det ikke var den simple Negering af et ministerielt Duffe, der bragte os til at gaae den Vej, vi ere gaaede, men at det var Overbeviisningen om, at der kunde gjøres noget Andet og, efter vor Mening, noget Bedre. Efter den Maade, hvorpaa vi ere gaaede ind paa dette Forhold, er det jo dog kun en løs Hentydning, vi have givet, og som man kan gjøre

sig til Herre over. Den ærede Minister har sagt, at een af de Grunde, der i sin Tid havde bragt Regjeringen til at gaae ind paa, at lade Udskrivningscheferne constituere, var, at det ogsaa fra Regjeringens Side anerkjendtes, at dette Forhold hang sammen med Communalvalgningens endelige Ordning — men den er jo ikke endelig ordnet endnu, Ordningen er jo kun begyndt. Den ene Minister siger os: vi kunne ikke give en endelig Ordning af Communalvæsenet, forinden vi først have Valgene ordnede, og saasnart Valgordningen er kommen, kommer den anden Minister og siger: nu er Communalvæsenet endelig ordnet, og paa Grund deraf forlanger jeg, at der skeer Forandring i en Bestemmelse, som er kommet ind i Loven, efter Overenskomst mellem Regjeringen og Thinget, paa Grund af, at Communalvæsenet først skulde endelig ordnes. Det er dog den besynderligste Modsatning mellem forskellige Ministre af den samme Regjering. Den ene siger os: jeg kan endnu ikke ordne Communalvæsenet med Hensyn til Begrændsningen; thi det kan ikke see, før vi have ordnet Valgvæsenet, og den anden Minister tager Valgvæsenet, som om Alt dermed var afgjort. Nu siger den ærede Minister, at man ikke kan bruge Communalvæsenet i disse Forhold, men have vi gjort noget Forslag om, at Communalvæsenet nødvendigt skal bruges? Det, vi have hentydet til, og det Vigtigste af hvad vi have udtalt, er, at Lægdsrullerne skulle føres saaledes, at Controlleringen af dem kan see umiddelbart, og at den nuværende Maade med et langt og vidtløftigt Skrivveri, er — da man dog til Lægdsmand skal bruge Mand af den menige Befolkning — en maadelig Indretning, som fører til stor Vidtløftighed og mange Bryderier. Troer den ærede Minister ikke, at det, naar Lægdsmanden har en ringere Evne til Skriverforretninger, er meget lettere, at han maanedlig umiddelbart confererer med den, der skal føre det overordnede Tilsyn, end gennem 2 forskellige Autoriteter at føre en Correspondance derom? Dette er et af de vigtigste Punkter ved denne Sags Ordning, ligegodt naar Lægdsmanden, som nu, bliver udnævnt af Regjeringen, eller naar han bliver valgt af Communeraadet, repræsenterer Regjeringen og